

Οδοιπορικό

Φάληρο, Καστελλόριζο, Τουρκία (Λυκία, Καρία, Ιωνία), Φάληρο¹

Ιούνιος 2019

Γιάννης Καρωτάκης

S/Y Mimosa

Εδώ και λίγα χρόνια, είχαμε στο μυαλό μας να επισκεφτούμε το πιο απομακρυσμένο νησί της Ελλάδας, σχεδόν 70 μίλια νοτιοανατολικά της Ρόδου, το Καστελλόριζο. Και φέτος φύγαμε από την Αθήνα στις 5 Ιουνίου για μια περιοδεία 5 εβδομάδων στα νοτιοανατολικά. Το πλήρωμα, 2 ζευγάρια, ο Michel, με την Nadine, η Suzanne και εγώ. Ο Michel επαγγελματίας εκπαιδευτής ιστιοπλοΐας, πήρε σύνταξη πριν μερικούς μήνες, αφού εργάστηκε για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα στην γνωστή σχολή ιστιοπλοΐας της Γαλλίας, MACIF. Ευκαιρία για την Suzanne να φρεσκάρει τις μανούβρες στα λιμάνια, χωρίς να είμαι από πάνω !

Ο χειμώνας και η απραξία, και πιο πολύ η νέα μουράβια, φαίνεται να ωφέλησαν την Mimosa. Φύγαμε από το Φάληρο το μεσημέρι στις 5 Ιουνίου 2019, ο αέρας λίγος, αρμενίζουμε με δύο κόμβους για 3 ώρες και μετά αφού δυνάμωσε λίγο, 15-18 κόμβους, ένα 4αρη, η Μιμόζα ξυπνάει από τον χειμερινό λήθαργο και καλπάζει, 7-9 κόμβους σταθερά. Γύρω στις 6 μ.μ. περνάμε το Σούνιο, κατεύθυνση Κέα ή Τζιά. Ο άνεμος πέφτει, έρχεται η νύχτα. Το Blue Star κρυμμένο πίσω από το βόρειο ακρωτήριο της Κύθνου, ακρωτήριο Κέφαλος, μας πλησιάζει στα 150-200 μ. Ζήτω το AIS. Αποφασίζουμε να κοιμηθούμε στον κόλπο των Λουτρών, βόρεια της Κύθνου. Είναι 11 μ.μ., μαύρη νύχτα χωρίς φεγγάρι και φώτα, φουντάρουμε 2 φορές για να πιάσει η άγκυρα, και τώρα μπορούμε να κοιμηθούμε ήρεμα. Ο ήλιος ανατέλλει, κανένας θόρυβος εκτός το κύμα που χαϊδεύει την άμμο, 2-3 ιστιοπλοϊκά γύρω μας. Μόνο για αυτές τις στιγμές αξίζουν οι έννοιες και τα έξοδα για την Μιμόζα.

Από τα Θερμιά στην Σύρο, στο Φοίνικα, σπίτι μας, εξ' υιοθεσίας ! Βόλτα στην Ερμούπολη και μικρό επισκευές. Το πράσινο φως μας στην πλώρη δεν δουλεύει. Γρήγορα αντιλαμβανόμαστε ότι δεν αρκεί να αλλάξουμε λάμπα που δεν βγαίνει, αλλά όλο το φανάρι ! Και να πως κάτι θεωρητικά απλό μετατρέπεται σε εφιάλτη ! Ευτυχώς βρίσκουμε τα πάντα στην Σύρο. Έχει ο Μάκης ότι θέλουμε ! Επιστροφή στο σκάφος με το νέο απόκτημα, εννοείται διαφορετικό με το παλιό. Νέες τρύπες στην ανοξειδωτή βάση, χωρίς λιπαντικό με μόνο νερό θαλάσσης για

¹ Το αρχικό κείμενο γράφτηκε στα γαλλικά και δημοσιεύτηκε εδώ <https://stw.fr/fr/blogs/mimosa/2019-06-10-de-athenes-Kastelorizo-la-cote-turque-et-retour>

ψύξη, σπάει το μοναδικό τρυπάνι μας, νύχτωσε κιάλας όταν χρειαζόμαστε το κολλητήρι. Αρκετά ! Ο κόσμος βλέπει σκάφη και ονειρεύεται ταξίδια, θάλασσα, έρημες μαγικές παραλίες. Αν δεν σας αρέσουν τα μαστορέματα, αν γίνεστε κατάμαυροι με ένα μασούρι Sikaflex, ξεχάστε το σκάφος !

Απόπλου από Σύρο εντακάμιση το πρωί. Πλήρη νότιο ανατολικά. Με το σούρουπο είμαστε στην Δονούσα. 54 μίλια σήμερα. Το Ικάριο είναι στα καλά του, 4-5 μποφόρ, πλάγιο κύμα 1-2 μέτρα, για να μην το ξεχνάμε. Το λιμάνι έχει τα χάλια του και προτιμάμε τον επόμενο κόλπο για την νύχτα. Σταυρός και Δέντρο τον λέει ο χάρτης. Λίγοι οι Έλληνες που μπορούν να σου δείξουν την Δονούσα στον χάρτη, τόπος εξορίας και κάτεργο των Ρωμαίων, και λιγότεροι αυτοί που ξέρουν τα Λέβιθα. Το νησί ακατοίκητο για το κράτος, παρά που εδώ και γενιές ζει χειμώνα καλοκαίρι μια οικογένεια από την Πάτμο, 6-7 άτομα όλων των ηλικιών, και 650 κασίκες. Το σχέδιο εγκατάστασης κάμπουσων ανεμογεννητριών και ότι συνεπάγεται με αυτές, απειλεί όλο το οικοσύστημα, για ένα αμφιταλαντευόμενο αποτέλεσμα. Τρώμε το βράδυ στην 'ταβέρνα', κασίκι κοκκινιστό !

Θα μέναμε 5 μέρες, στην ερημιά, αλλά ο στόχος είναι το Καστελλόριζο. Κυριακή 9 Ιουνίου 2019, πλήρη για Αστυπάλαια. Προβλέπεται 5αρη και 7αρη στις ριπές. Στην αρχή όλα καλά, ένα 4αρη δευτερόπρυμα. Κοντά στην Αστυπάλαια ο αέρας δυναμώνει, βαρη και 7αρη, η θάλασσα φουσκώνει, η Μιμόζα σερφάρει στα κύματα, με 3 μούδες. Μετά τον νότιο ανατολικό κάβο και πλησιάζοντας το λιμάνι, γεμάτο 8αρη. Ο Ποσειδώνας ή ο Άγιος Νικόλαος μας λυπάται και για μισή ώρα, ο αέρας πέφτει λίγο, και νάμαστε δεμένοι στο λιμάνι. Ώρα για καμμιά ταβέρνα ! Η Αστυπάλαια ανήκει στα Δωδεκάνησα αλλά μοιάζει με τις Κυκλάδες. Γέφυρα αναμεσά τους. Είναι η δεύτερη φορά στο νησί για μας. Δεν θα μείνουμε, παρότι αξίζει να κάτσει κανείς πολύ περισσότερο. Πλήρη για Τήλο, παλιά γνωριμία. Τα 2-3 έρημα χωριά, οι νάνοι ελέφαντες, τα πολλά μονοπάτια για πεζοπορία, μακριά από τον 'πολιτισμό'. Η απόλυτη ησυχία.

Έντεκα Ιουνίου 2019, συνεχίζουμε ανατολικά. Από την Τήλο στην Σύμη με λίγο αέρα. Ευκαιρία να σηκώσουμε το μπαλόνι, 110 τετραγωνικά τραβάνε την Μιμόζα σαν τα άλογα την καρότσα, ταχύτητα 6-7 κόμβοι. Νύχτα στον Πανορμίτη, με συντροφιά τον εσπερινό ! Πρώτη επαφή με την Τουρκία, απέναντι μας.

Δώδεκα Ιουνίου 2019, στο λιμάνι της Σύμης, με αέρα. Επιστροφή στον πολιτισμό. Μαγαζιά, ταβέρνες, συνωστισμός, τα ημερόπλοια αποβιβάζουν δεκάδες τουρίστες, άπειροι καπετάνιοι μας αναγκάζουν να έχουμε τα μάτια μας δέκα τέσσερα στο σκάφος. Είμαστε αιώνες μακριά από τα Λέβιθα. Το τίμημα για να απολαύσει κανείς, την ομορφιά αυτού του νησιού !

Επόμενη στάση Ρόδος, μετά από μια ιδανική πλεύση, 3-4 μποφόρ, λίγο κύμα, θερμοκρασία κάτω από 30 βαθμοί. Η πόλη των ιπποτών του τάγματος του Αγίου Ιωάννη, ο Ευρωπαϊκός στρατός του Πάπα. Οι Τούρκοι θα τους διώξουν μετά από πολύμηνη πολιορκία (το 1522 από τον σουλτάνο Σουλεϊμάν τον Μεγαλοπρεπή) και ηττημένοι καταφεύγουν στην Μάλτα όπου βρίσκονται και σήμερα ! Δέσαμε στην μαρίνα, λίγο έξω από την πόλη, όπου συναντάμε ένα φιλικό σκάφος, μια συνάδελφο και τον άντρα της. Τα δύο μας σκάφη είχαν να βρεθούν δίπλα δίπλα, από το λιμάνι στις Συρακούσες, Σικελία, πριν 3 χρόνια. Επίσκεψη στην παλιά πόλη. Η ατμόσφαιρα αφόρητη για μένα που αναζητώ την απάτητη φύση, και αισθάνομαι άνετα μόνο στην μέση της θάλασσας ή στην αχανή Παταγονία, όπως συνηθίζει να λέει η γυναίκα μου. Παρά το πλήθος, κατάφερα να βρω δύο δρόμους, με παλιά κτίρια σε κάθε μεριά, χωρίς κανένα τουρίστα και περαστικό !

Παρασκευή 16 Ιουνίου 2019, απόπλους για Καστελλόριζο, με 2 λάμδα ! Το νησί που οι ελληνικοί χάρτες ξεχνούν, που δεν υπάρχει στο καθημερινό μετεωρολογικό δελτίο στις ειδήσεις το βράδυ, που θυμούνται μόνο όταν ο τουρκικός στόλος κόβει βόλτες δίπλα. Μπροστά μας 68 μίλια, και ο καιρός μάλλον δεν θα μας βοηθήσει. Τις πρώτες 2 ώρες αρμενίζουμε με μαϊστρα και τζένοα αλλά γύρω στις 10 το πρωί ο αέρας μας εγκαταλείπει. Επαφιόμαστε στον θορυβώδη κύριο Υανταρ. Είκοσι μίλια πριν το νησί και αργά το απόγευμα μας καλωσορίζει ένας θερμικός άνεμος, 4-5 μποφόρ, κατάφατσα. Δεν λέμε όχι. Είναι εννιά και μισή το βράδυ, νύχτα με αστέρια όπως μας αρέσει, μόλις έχουμε περάσει την Ρω και την κυρία της. Είμαι στο τιμόνι όταν η Σουζάνα βλέπει ένα μαύρο εμπόδιο στα 200-300 μέτρα μπροστά μας. Στον χάρτη δεν υπάρχει τίποτα, κανένας ξεχασμένος ύφαλος. Ποδίζω, το σκάφος επιταχύνει, και ο βράχος ξυπνάει και σε μερικά λεπτά είναι δίπλα μας. Καταλαβαίνουμε αμέσως, το ελληνικό λιμενικό. Καλησπέρα, καλησπέρα, Α, Έλληνες, ελάτε για καφέ αύριο στο γραφείο. Δέκα το βράδυ δέσαμε στο λιμάνι, είχαμε φύγει επτάμιση το

πρωί ! Φτάσαμε εκεί που θέλαμε, στο ακριτικό Καστελλόριζο, τα καταφέραμε, ένα μικρό όνειρο έγινε πραγματικότητα.

Αράξαμε νύχτα, και στο ξημέρωμα νιώσαμε να μας αγκαλιάζει αυτός ο κόλπος, και να μας κρατάει σαν την Κίρκη τον Οδυσσέα ! Το νησί είναι μια ανάσα από την Τουρκία. Δεν είναι ένα αλλά τρία, η Μεγίστη, η Ρω, και η Στρογγύλη. Κατοικείται από την αρχαιότητα. Ποιο κοντά στα χρόνια μας, η Ιταλία το καταλαμβάνει το 1911 και οι Γάλλοι λίγο πριν εγκαθιστούν μια μονάδα πληροφοριών στον 1^ο παγκόσμιο πόλεμο. Οι Άγγλοι καταλαμβάνουν το νησί στον 2^ο παγκόσμιο πόλεμο, οι Ιταλοί το βομβαρδίζουν, το ίδιο και οι Γερμανοί και στο τέλος πιάνει φωτιά, και οι Άγγλοι την αφήνουν να καίει. Το χωριό καταστρέφεται, και μέχρι σήμερα φαίνονται τα σημάδια. Οι κάτοικοι μεταφέρονται σε στρατόπεδα προσφύγων στην Κύπρο και μετα στην Παλαιστίνη για να γυρίσουν μετα το τέλος του πολέμου και να αντικρύσουν την ολική καταστροφή. Απεγνωσμένος ο κόσμος φεύγει στην Αυστραλία, το νησί ερημώνεται. Δεν φανταζόμαστε σήμερα ότι το νησί παλαιότερα, χάριν στο λιμάνι του, ήταν αναγκαστικός σταθμός των πλοίων που ερχόντουσαν από την Παλαιστίνη και το Ισραήλ. Αριθμούσε 10000 κατοίκους !

Μικρό μου Καστελλόριζο² ψηλά 'ναι τα βουνά σου
κι έχεις κορίτσια όμορφα που κόβουν τα κλαδιά σου.

Μικρό μου Καστελλόριζο με τα πολλά καράβια
κι έχεις κοπέλες όμορφες και ναύτες παλικάρια.

Σήμερα στους λίγους δρόμους ακούσαμε να μιλάνε αγγλικά με την τυπική αυστραλέζικη προφορά. Είναι τα εγγόνια αυτών που μετανάστευσαν στην Αυστραλία, που γυρίσαν και ξαναφτιάχνουν τα σπίτια των προγόνων τους. Το νησί ανθεί, μακριά από την Ρόδο. Κάθε

² <https://youtu.be/3M6MKICN1uA> και το ντοκιμαντέρ <https://youtu.be/Myc00UfQpVE>

Παρασκευή οι κάτοικοι θα πάνε απέναντί στην λαϊκή, στο γιατρό. Απέναντί στην Τουρκία στην Καş, μόλις λίγα μίλια.

Το νησί μας μάγεψε, και το προτείνω ανεπιφύλακτα για δέκα μέρες διακοπές, μακριά από τον θόρυβο της Αθήνας και κάθε μεγαλούπολης. Πάρτε το αεροπλάνο, και μετά από μια ώρα είστε στον παράδεισο ! Εμείς σίγουρα θα ξαναγυρίσουμε, η Κίρκη μας έχει ρίξει τα μάγια της!!!

Δέκα επτά Ιουνίου, αναχώρηση για απέναντι, στην Τουρκία, στην Καş. Η πρώτη φορά μας στην γειτονική χώρα. Το μεσημέρι δέσαμε στην μαρίνα. Η υποδοχή άψογη. Οι υποδομές ούτε τις φανταζόμαστε ακόμα και στην Νότιο Γαλλία. Ένα γραφείο αναλαμβάνει όλες τις διαδικασίες εισόδου. Δυο ώρες μετά, μας φέρνουν τα χαρτιά μας ενώ απολαμβάνουμε τον απογευματινό καφέ. Όχι με το αζημίωτο, 140 Ευρώ και τελειώσαμε !

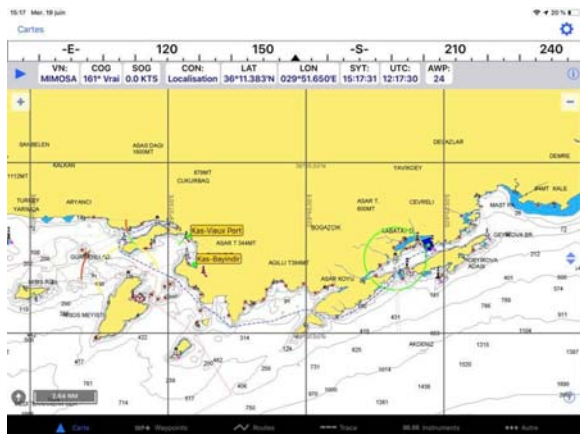
Πεντέμιση το πρωί, με ξυπνάει μια λειτουργία, μου παίρνει μερικά λεπτά μέσα από τον ύπνο μου, να καταλάβω ότι δεν είναι κάποιος παπάς πρωί πρωί, αλλά ο μουεζίνης. Η Μιμόζα είναι πράγματι στην Τουρκία. Καζ, είναι μια μικρή πόλη, με τα όλα της. Υπηρεσίες, μαγαζιά, λαϊκή, τα ψαράδικο λιμάνι. Οι άνθρωποι πρόθυμοι να μας εξυπηρετήσουν, μιλάνε συχνά αγγλικά. Καθόμαστε να φάμε, στο λιμάνι στον Smileys, συστημένοι από ένα φίλο Γάλλο. Δεν μιλάω ούτε μια λέξη τούρκικα αλλά καταλαβαίνω πολλά στον κατάλογο !!! Guvec, Kokores, Barbounia, Karpuz !

Είμαστε στην χώρα των Λυκίων. Δεν είναι Έλληνες αλλά σιγά σιγά εξελληνίζονται. *‘Αναφορά στη Λυκία γίνεται στην Ιλιάδα, όταν ο Πάτροκλος σκοτώνει τον εξέχοντα ήρωα της, τον Σαρπηδόνα. Εκεί επεμβαίνει ο Δίας (στίχοι Π 663-683)[3] και δίνει εντολή στον Απόλλωνα για την ανάληψη του νεκρού Σαρπηδόνα από το πεδίο της μάχης και τη μεταφορά του στην πατρική Λυκία.*³ Η αρχαία ελληνική, παρουσία είναι εμφανής. Στην άκρη του δρόμου στο λιμάνι, ανακαλύπτουμε τα θεμέλια και ότι ακόμα σώζεται από ένα θέατρο. Ένας χαρακτηριστικός αρχαίος τάφος δεσπόζει στο κέντρο της πόλης. Η πόλη μας αφήνει πολύ καλή εντύπωση. Η μαρίνα τέλεια. Πολλοί ξένοι ξεχειμωνιάζουν εδώ, και μένουν μόνιμα στα σκάφη τους.

³ Βικηπαιδεια

Δέκα εννέα Ιουνίου, πλήρη νότια, 30 μίλια, προορισμός η περιοχή της Kekona. Φτάνουμε εν μέσω καταιγίδας ! Για πρώτη φορά βγάζουμε τις νισσεράδες, όχι λόγω θάλασσας αλλά λόγω βροχής. Είμαστε το μόνο σκάφος. Οι εστιάτορες μας κάνουν σινιάλα να αράξουμε στην προβλήτα τους. Ξέρουμε που πάμε ! Στην Τήλο συναντήσαμε ένα skipper Ολλανδό, που μένει μόνιμα στην περιοχή και μας έδωσε μια ολόκληρη λίστα από μέρη, εστιατόρια και ότι άλλο χρειάζεται ένας ιστιοπλόος ! Πάμε στους Hasan, και η Μιμόζα κάθεται μαζί μας στο τραπέζι !

Στο χωριό Kalekoy δεν υπάρχουν δρόμοι, μόνο μονοπάτια. Τα παιδιά πάνε σχολείο με βάρκα το πρωί. Πέντε λεπτά πάνω από το λιμάνι στην κορυφή του λόφου δεσπόζει ένα κάστρο. Στην αρχή των Λυκίων, μετά ελληνιστικό, ρωμαϊκό, βυζαντινό και τώρα τούρκικο. Ανοιχτό βιβλίο ιστορίας. Πίσω από το κάστρο στη κορυφογραμμή που κοιτάζει την θάλασσα, ανακαλύπτουμε μια δεκάδα γρανιτένιους τάφους, σαρκοφάγοι. Ίδιους με αυτόν στην Καζ, ή δίπλα μας μέσα στην θάλασσα ! Μπορεί κανείς να μείνει στην περιοχή 10 μέρες χωρίς ποτέ να βαρεθεί ! Τώρα καταλαβαίνω γιατί 2-3 φίλοι έμειναν εδώ 7 χρόνια πριν φύγουν για Σικελία, Licata, όπου τους γνώρισα. Ο χρόνος μας είναι περιορισμένος, ώρα για να βάλουμε πλήρη βόρεια !

Είκοσι Ιουνίου, από Kekona στο Kalkan, βόρεια της Καζ. Κωμόπολη τουριστική, για την μεσαία τάξη της Τουρκίας, ένα Λουτράκι ! Μου αρέσει να ξυπνάω πρωί, και να βολτάρω στην έρημη πόλη, πριν σηκωθεί ο κόσμος. Πίνω κανέναν καφέ αν βρω κάτι ανοιχτό. Στον περίβολο ενός τζαμιού, ένα εγκαταλελειμμένο ξωκλήσι. Kalkan για τους Τούρκους, Καλαμάκι για μας, ένα ψαράδικο ελληνικό χωριό, μέχρι το 1922. Απόγονος, Μικρασιατών και εγώ από την μάνα μου, αναμνήσεις από τα διηγήματα της γιαγιάς μου, μου έρχονται πάλι στο μυαλό. Και ακόμα

δεν είδα τίποτα. Περιμένετε το Λιβίσι, έξω από την Μάκρη, όχι την Νέα Μάκρη, την παλιά, Fethiye σήμερα.

Απόπλου για Fethiye. Οι γνώστες θεωρούν τα 30-40 μίλια που μας χωρίζουν από το Kalkan, δύσκολα. Επτά κάβους πρέπει να περάσουμε πριν βρούμε το μικρότερο καταφύγιο. Αέρα δεν έχουμε αλλά έχουμε κύμα και μας κάνει την ζωή δύσκολη. Κανείς δεν έχει ναυτία, οι οργανισμοί έχουν συνηθίσει πλέον το κούνημα. Αράζουμε το βραδάκι, λίγο πριν την Fethiye, πίσω από το νησάκι Karacoeren. Τοπίο ειδυλλιακό, είμαστε μόνο 3 σκάφη μπροστά στην μοναδική ταβέρνα. Στο βάθος του κόλπου, το νησί Gemiler. Gemiler Adasi. Ποιος έχει ακούσει γι' αυτό; Διάσπαρτο με ερειπωμένες εκκλησίες και κτίσματα. Σταθμός των προσκυνητών στον δρόμο για τα Ιεροσόλυμα. Η παράδοση μας λέει ότι εδώ είναι ο τάφος του Αγίου Νικολάου. Δεν γίνεται να μην πάμε να του πούμε μια καλημέρα. Τα νερά βαθιά, πάνω από 25 μέτρα, και το dinghy μας, παραμένει απελπιστικά τελείως ξεφούσκωτο, παρά τις προσπάθειες μας. Δεν θα βγούμε έξω, και ελπίζουμε ο Άγιος Νικόλαος να μας συγχωρέσει.

Στην απέναντι κοντινή παραλία, διακρίνουμε ένα μονοπάτι, σε μισή ώρα δρόμο οδηγεί στο Λιβίσι. Το αφήνουμε, θα πάμε με ταξί από την Fethiye.

Fethiye, μια πόλη 250000 κατοίκων, περιτριγυρισμένη από λόφους απόκρημνους, γεμάτοι πεύκα. Η θάλασσα είναι πρασινοκίτρινη από την γύρη. Κάποτε την έλεγαν Μάκρη, και για να την θυμόμαστε έχουμε την Νέα Μάκρη, κοντά στον Μαραθώνα. Δένουμε στο Yacht Classic Hôtel. Μετά από τόσες μέρες στη θάλασσα, κάνουμε μεγάλη ζωή ! Για δύο μέρες. Πισίνα, που δεν μας έλειψε, μπαρ, τουαλέτες και ντουζ σουπερ λουξ ! Βόλτα στην παραλία, κόσμος πολύς, δοκιμάζω ένα παγωτό από κατσικίσιο γάλα, δεν μου λείει πολλά. Το βράδυ στην ψαραγορά και τα γύρω εστιατόρια. Στο μενού, Ievrek που αγοράσαμε από τον ψαρά και μας το ετοίμασε η ταβέρνα. Λεβρεκ, καταλάβατε τι είναι !

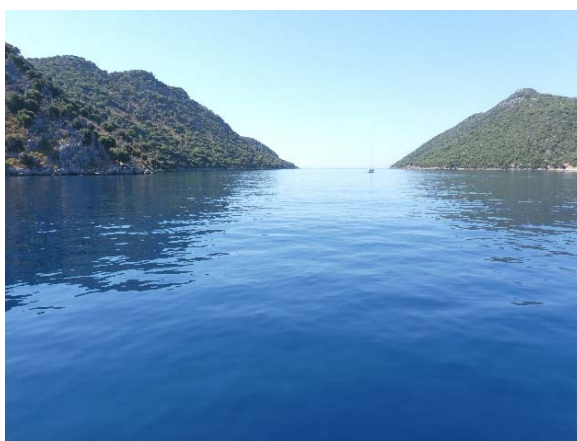

Κυριακή 23 Ιουνίου, το ταξί μας περιμένει. Κατεύθυνση Καγακϋ ή Καμιλασος, ή Λιβίσι, 9 χιλιόμετρα μακριά. Μια μεγάλη ελληνική κωμόπολη, 6000 κάτοικοι πριν το 22. Σήμερα ερείπια, ακατοίκητη. Με συγκίνηση περιφερόμαστε ανάμεσα στα σπίτια χωρίς σκεπές, έρημα. Στο ένα ο ξυλόφουρνος της κουζίνας είναι άθικτος, στο άλλο το μπλε χρώμα κρατάει ακόμα στον τοίχο. Στην πλατεία η έρημη εκκλησία, που οι διαστάσεις της μαρτυρούν την δύναμη της ελληνικής κοινότητας. Σκέφτομαι την γιαγιά μου που νέο κορίτσι εγκατέλειπε το σπίτι της στην Ερυθραία, έξω από την Τσεσμε, Ildir σήμερα, για να έρθει στην Χίο, και μετά στην Αθήνα.

Κοντά μας είναι ο κόλπος Göcek, προορισμός κατεχοχόν των νοικιάρικων σκαφών. Επί της γης παράδεισος μας είπαν. Φτάνουμε το απόγευμα, 10-15 μίλια όρτσα με ένα 4αρη. Αμέτρητοι όρμοι μέσα στο πράσινο. Τα εκατοντάδες σκάφη, κάνουν τον παράδεισο κόλαση. Τα νερά βαθιά, περιπλανιόμαστε για ώρα μέχρι να βρούμε να φουντάρουμε την άγκυρα μας ! Ένας πλανόδιος πωλητής με το καΐκι του, κινητό μπακάλικο στην κυριολεξία, έρχεται δίπλα μας. Αγοράζουμε φρούτα, λαχανικά και ένα μπουκάλι Κοκα-Κολα κρύο ! Την ημέρα η θερμοκρασία είχε ξεπεράσει τους 35 βαθμούς, και το πλήρωμα δεν λέει τίποτα ενάντια του American way of life !

Την επόμενη μέρα, πλήρη για το Ekinçik Köyü. Εγκαταλείπουμε την Λυκία, για την Καρία. 'Συνορεύει στα βόρεια με την Ιωνία και τη Λυδία, στα ανατολικά με τη Φρυγία και στα νότια με τη Λυκία. Ένα τμήμα των παραλίων της αποικίστηκε από Δωριείς κατά τον Α' ελληνικό αποικισμό και ονομάστηκε εξ αυτών Δωρίδα (Δωρίς η εν Ασία). Ο Ηρόδοτος υποστήριζε ότι ήταν Μινωικής καταγωγής'. Μετά από 2 ώρες με το σιδερένιο πανί, έρχεται ο αέρας. Ότι πρέπει, ένα 3αρη 4αρη όρτσα. Δίπλα μας ένα άλλο ιστιοπλοϊκό, άγνωστοι. Ασυνείδητα κάνουμε αγώνα μαζί του και το ίδιο και αυτός. Η Μιμόζα είναι γρηγορότερη και φτάνει πρώτη, στο Ekinçik Köyü, ένα λιμανάκι δίχως τίποτα γύρω γύρω, μέσα στο πράσινο. Τα πεύκα φτάνουν στην θάλασσα.

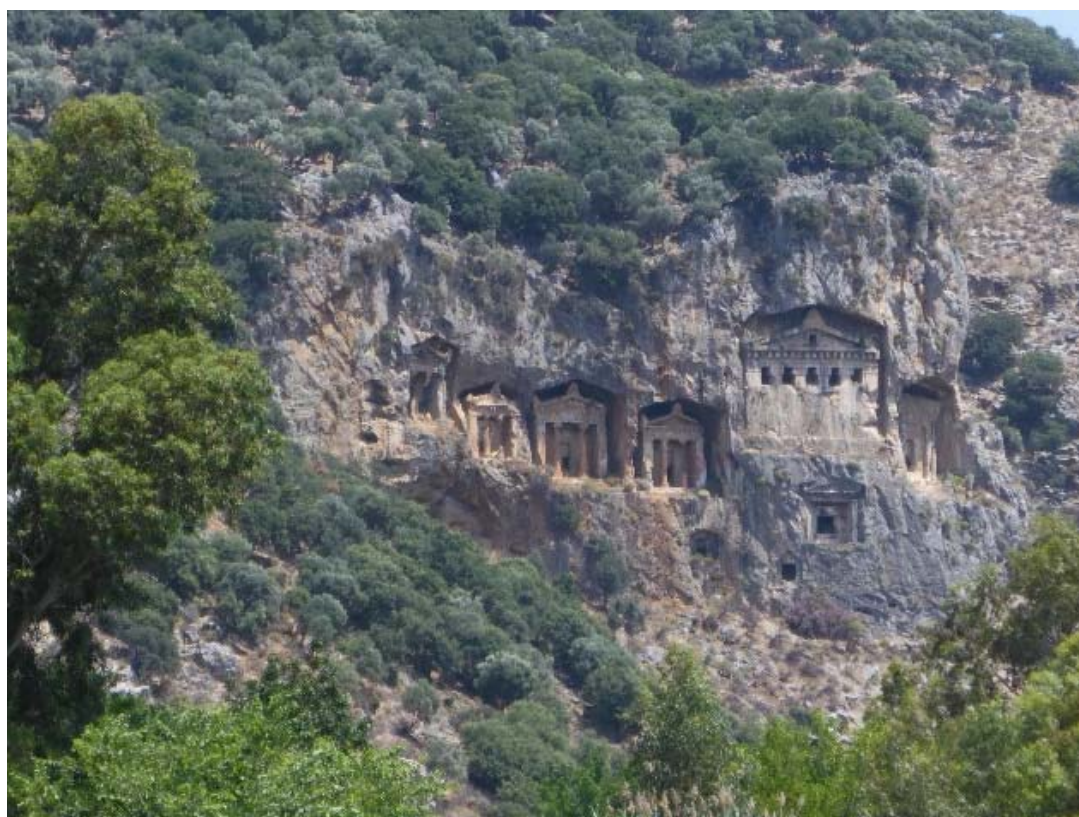

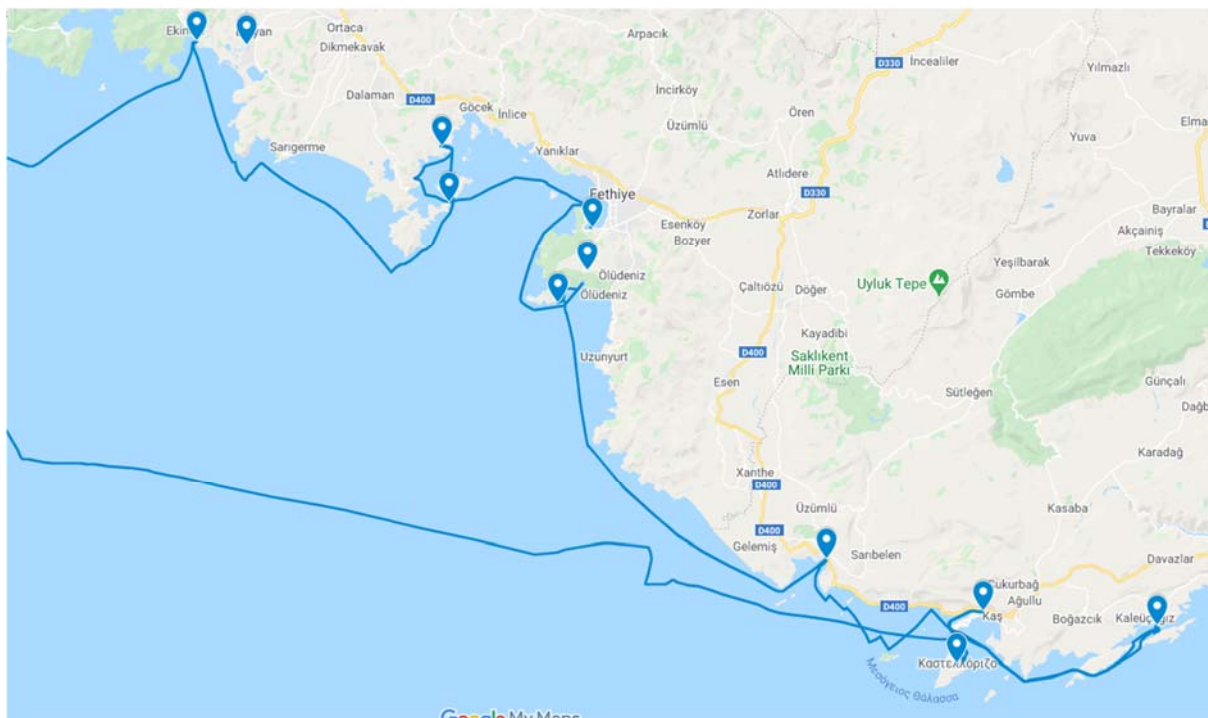
Είκοσι πέντε Ιουνίου 2019, σήμερα ξεχνάμε το σκάφος, τα πανιά την θάλασσα. Μεταμφιεζόμαστε σε απλούς τουρίστες. Πρωί πρωί, μας περιμένει μια μαούνα θα έλεγα, χωρίς καρίνα. Είμαστε μόνοι μας. Κατεύθυνση προς τον ποταμό Dalyan, ταξίδι στην ιστορία.

Πρώτος σταθμός η αρχαία πόλις Καΰνος. Την θεμελίωσαν οι Κάριοι, μετά εξελληνίστηκαν, μετά ήρθαν οι Ρωμαίοι που μεγάλωσαν το θέατρο, οι βυζαντινοί και οι Τούρκοι σήμερα. Τα κύματα της ιστορίας. Το ελληνικό θέατρο γειτονεύει με μια βυζαντινή εκκλησία του 6ου μΧ αιώνα, φτιαγμένη από πέτρες των αρχαίων μνημείων. Η πόλις ήταν λιμάνι αλλά σιγά σιγά ο ποταμός φέρνοντας και όλο και περισσότερη άμμο απώθησε την θάλασσα περίπου 5 χιλιόμετρα μακριά. Ο Ηρόδοτος την επισκέπτεται και βρίσκει τους κατοίκους λίγο χλωμούς. Μάλλον από ελονοσία, η περιοχή και σήμερα είναι ένα έλος.

Η μαούνα μας, ακολουθάει τον ποταμό. Τα νερά ρηγά, μερικές χελώνες μας κοιτάνε περίεργα, αρκετά πλεούμενα σε περιορισμένο χώρο. Φτάνουμε στην τουριστική πόλη Dalıyan. Μεσημέρι κιόλας, καθόμαστε σε ένα τραπέζι με θέα τους μεγαλοπρεπείς βασιλικούς τάφους, σκαλισμένους στον βράχο. Γι' αυτή την θέα ντυθήκαμε τουρίστες ! Επιστροφή στο σκάφος και δείπνο στην μαρίνα, Ekinçik Köyü, το καλλίτερο εστιατόριο όλης της διαδρομής, μέσα στο πευκόδασος.

Συνεχίζουμε βόρεια, αγκυροβόλιο στο Bozuk Bükü απέναντι από την Ρόδο. Δένουμε σε ένα μόλο, που τον έχει φτιάξει η μοναδική ταβέρνα γύρω γύρω. Προσευχόμαστε να μην βγάλει αέρα την νύχτα, θα μας πάρει μαζί με τον μόλο ! Ένα αρχαίο κάστρο, φτιαγμένο από τους Ρόδιους φυλάει την είσοδο του κόλπου. Θαυμάζουμε την δουλειά αυτού του τεχνίτη που έζησε μερικούς αιώνες πΧ.

Πέμπτη και Παρασκευή 27 και 28 Ιουνίου, δένουμε στο Bozburun απέναντί από την Σύμη. Μια επαρχιακή κωμόπολη με την χάριν της. Εδώ κατασκευάζονται οι περισσότερες ξύλινες γολέτες, gület, στα τούρκικα, που βλέπουμε στο Αιγαίο. Πιάνω κουβέντα με τον Memet, γκαρσόνι στην ταβέρνα του Osman. Η γυναίκα του μας πήρε όλα τα ρούχα για πλύσιμο. Ο Memet, θα μου φέρει ελληνική μουσική, κλαρίνα και νταούλια, δεν ξέρω την νεαρή τραγουδίστρια. Θα μας κεράσει κρύο karuz, θα μας δείξει το μαγαζί του Καζαρ. Παρακολουθώ με 3-4 άλλους θαμώνες, μια παρτίδα τάβλι, κάτι σαν πόρτες. Τα πούλια κάνουν τον ίδιο θόρυβο με τα δικά μας.

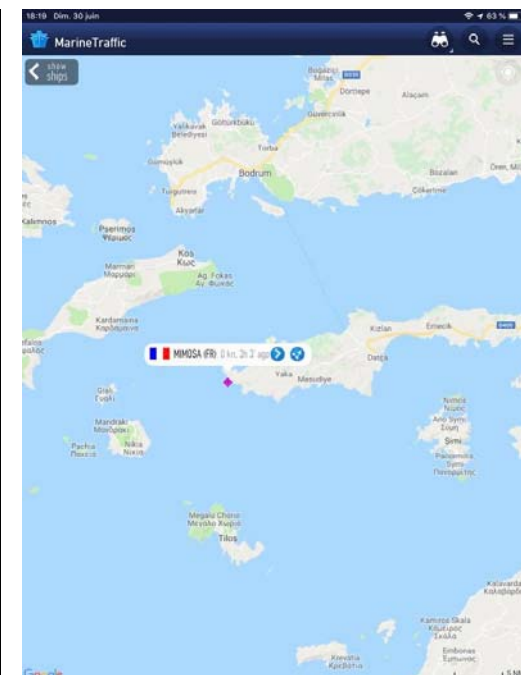
Παρασκευή 27, έχουμε λίγο αέρα, προβλέπονται 42 βαθμοί το μεσημέρι. Αγκυροβόλιο για την νύχτα στο βάθος του κόλπου, στο Orhaniye. Κάτω από ένα βυζαντινό κάστρο. Το μεσημέρι σταματήσαμε για μπάνιο σε ένα νησί, κάνω μια βόλτα έξω, και ανακαλύπτω μια βυζαντινή εκκλησία, ερείπιο.

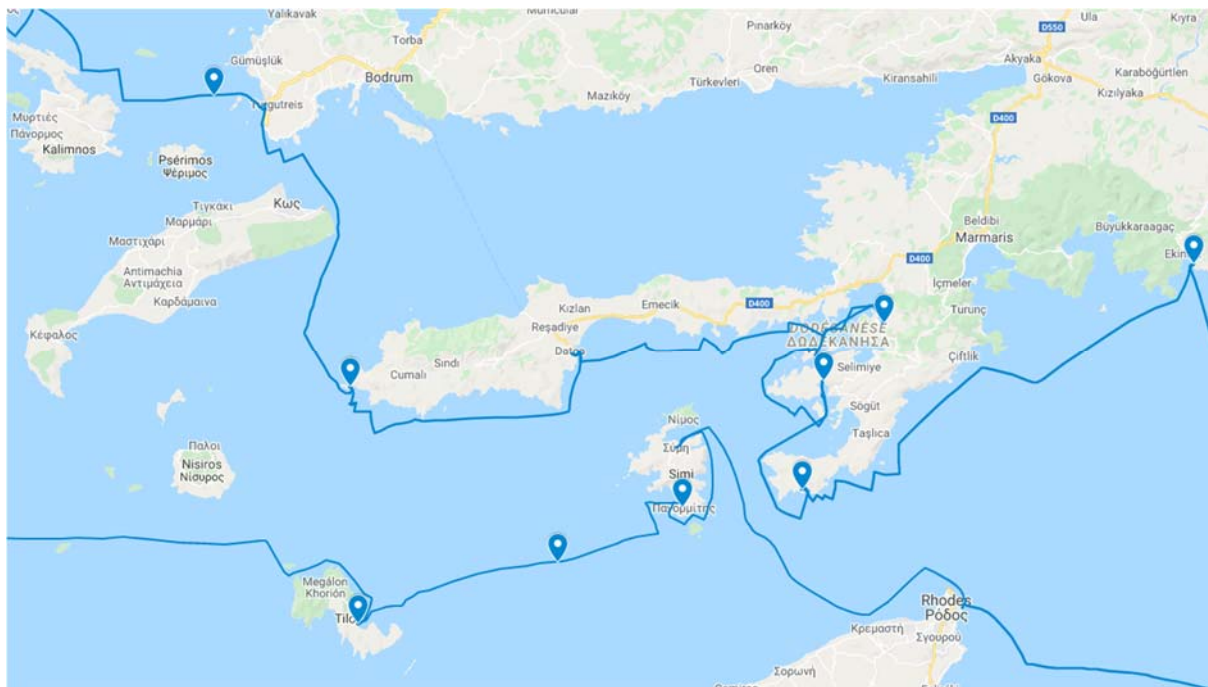
Σάββατο 29 Ιουνίου 2019, είμαστε στην Datça, από τις πολύ λίγες πόλεις, των Δωριέων. Το απόγευμα, παραλία. Όχι σε πλαστική πολυθρόνα που βλέπουμε στην Μύκονο, αλλά διπλό κρεβάτι, παχύ στρώμα, κουρτίνες γύρω γύρω ! Με λίγα ευρώ και το ποτό μαζί ! Κουρασμένοι από την παραλία πάμε για βραδινό ύπνο νωρίς, η νύχτα προμηνύεται ήρεμη. Είμαστε στο λιμάνι, θάλασσα λάδι, αέρας γιόκ ! Λάθος. Μία και μισή το πρωί, με ξυπνάει η Nadine, ο άντρας της ωρύεται από τους πόνους, δεν μπορεί ούτε να μιλήσει. Ο Michel, που έχει μια ζωή στην θάλασσα, 6 φορές τον Ατλαντικό και την μία μόνος του, δεν είναι άνθρωπος που παραπονιέται με το παραμικρό. Η διάγνωση μου είναι κολικός του νεφρού. Δεν είμαι γιατρός, αλλά στην θάλασσα τα κάνουμε όλα. Ο bakkal, ο μπακάλης μας δηλαδή, απέναντι είναι ακόμα ανοιχτός, του ζητάω γιατρό, μας βάζει σε ένα ταξί, και νοσοκομείο, διασχίζοντας την κοιμισμένη πόλη. Κολικός του νεφρού, παυσίπονα και βλέπουμε. Ο ταξιτζής από μόνος του μας περιμένει 2 ώρες, μας πάει φαρμακείο, ο φαρμακοποιός μιλάει καλά αγγλικά, μου εξηγεί τι να κάνω, επιστροφή στην Μιμόζα. Είναι τέσσερις το πρωί. Την άλλη μέρα ψωνίζουμε στον μπακάλη και τον ευχαριστούμε, απόπλου για Κνίδο.

Κνίδος, στην άκρη της χερσονήσου της Datza, μια αναπνοή από την Κω. Μπαίνουμε στην Ιωνία. Κνίδος, μεγάλη πόλη στην αρχαιότητα. Ανοιχτό μουσείο σήμερα. Σύμμαχος των Αθηναίων, κάνουν κολοντούμπα στον Πελοποννησιακό πόλεμο, και υποστηρίζουν την Σπάρτη. Οι τότε ναυτικοί βρίσκουν καταφύγιο εδώ, προστατευμένο λιμάνι και όχι μόνο. Έρχονται στην Κνίδα για το άγαλμα της Αφροδίτης έργο του Πραξιτέλη. Θα κοιμηθούν μια νύχτα στα πόδια της. Διασώζεται μόνο τα κεφάλι της, και είναι στο Λούβρο, δυστυχώς ! Αντί για τα πόδια της Αφροδίτης, θα πάμε στην ταβέρνα, πάλι λαβράκι ψητό στα κάρβουνα !

Τελευταία νύχτα στην Τουρκία, στο Turgutreis, απέναντι από τα φημισμένα Ίμια ! Μαρίνα που δεν υπάρχει στην Ελλάδα, σούπερ λουξ, ντρεπόμαστε να πατήσουμε έξω ! Τουαλέτες ξενοδοχείου 5 αστέρων ! Το τελωνείο μας ζητάει να μπούμε στην ζώνη free tax πριν φύγουμε για Ελλάδα. Χαλάμε τις τελευταίες μας λίρες, έλεγχος διαβατηρίων από έναν σκυθρωπό αστυνομικό, πλήρη για Λέρο.

Η Τουρκία, που είδαμε μας μάγεψε. Στην ακτογραμμή από την Kekona μέχρι την Datça, αξίζει να σπαταλήσει κανείς 3 μήνες, οι άνθρωποι ευγενικοί, σκοτώνονταν να μας βοηθήσουν, παρασάγγες μακριά από την εικόνα που είχαμε νέοι στο σχολείο. Στο πρόγραμμα σε κανένα δύο χρόνια. Θα ξαναγυρίσουμε σίγουρα.

Λέρος, Αρκιοι, Πάτμος, Φούρνοι. Βόρεια, πριν αρμενίσουμε δυτικά με πλάγιο άνεμο. Αποφεύγουμε το μελέμι όρτσα. Διασχίζουμε το Ικάριο με ένα 5αρη, πλάγιο όπως θέλαμε. Μύκονος, 7αρη, το νησί των ανέμων, φουντάρουμε σε ένα όρμο, για να φύγουμε άρον άρον, η μουσική είναι τόσο δυνατή που δεν ακουγόμαστε στο σκάφος ! Καταφύγιο στην Ρινιά ! Σύρος, σπίτι μας, αδειάζουμε το σκάφος πριν φύγουμε για Φάληρο. Η Μιμόζα αλλάζει εμφάνιση, από ταξιδιάρικια σε αγωνιστική, έχουμε την Επίδαυρο σε λίγες μέρες !

Έντεκα Ιουλίου, πίσω στο Δελφινάριο, μετά από 5 βδομάδες και 974 μίλια. Η μόνη μας δυσκολία το Κάβο Ντόρο, την τελευταία μέρα ! Όλα πήγαν καλά, καμμιά ζημιά. Θα θυμόμαστε αυτό το ταξίδι για πολύ !

Θα βρείτε την πραγματική μας διαδρομή όπως κατέγραψε το GPS της Μιμόζας, εδώ :

<https://drive.google.com/open?id=1XFF9OcDpvm7nwTg4LW2pQhhegDNI3jEL&usp=sharing>

Επίσης και 2 μικρά video

1. Αθήνα Καστελλόριζο <https://youtu.be/4fsmHufofMg>
2. Καστελλόριζο, Τουρκία, Φάληρο <https://youtu.be/MfNbdFDTkWo>

Ελπίζουμε ότι θα δώσουμε ιδέες και σε άλλους ! Βρείτε μας στο FaceBook
<https://www.facebook.com/VoilesMimosa/> και το youtube κανάλι Sailing Mimosa

